

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΡΑΒΙΝΟΣ ΚΙ' Ο ΝΟΜΟΣ

Κάποιος σοφός ραβίνος του παλιού καιρού, θέλοντας να ξεγαλήνη την ψυχή του από τις φαρμακείες, αποφάσισε να άφηση τον κόσμο και να κλεισθεί μέσα σε μία καλύβα, μακριά στην έρημιά, για να περάσει την ύπαιθρο ζωή του με βαθιές μελέτες και προσευχές. Όταν έφτασαν ή γιορτές του Πάσχα, ο σοφός ραβίνος άπλωσε τον εύλογημένο άδοτο άπάνω στο τραπέζι του και περίμενε κανένα μουσαφιρίο, ή κολουθώντα στο νόμο που άφαισε νάβναι φιλόξενος σ' άλλους.

Έπειδή όμως ο ποθητός ξένος δεν έφαινόταν, ο ραβίνος κυριεύτηκε από άπελπισία κι' άρχισε να κλαίει και να δέρνεται, χτυπώντας τα στήθους του δυνατά. "Έλεητα έστρεψε έξω στην έξοχη και πήρε τους δρόμους, γιρεύοντας να βρή κάποιον στρατοκόπο για να τον φιλοξενήσει. Έπί τέλους άντάμωσος έναν κοιμηλάση ζητιάνο, τον άδήγησε στην καλύβα του, τον έπλυνε, τον εκάθαρισε και τον έφιλεψε με τά καλύτερα φαγιά και τά πιο έλεκτα κρασιά του.

Την άλλη μέρα, όταν ο ζητιάνος ειχαρίστησε τό ραβίνο για τί φιλοξενία κι' έτοιμαστώς να φύγει, εκείνος τον έμπόδισε λέγοντας: — Στρατοκόπε, άφού σ' έστειλε ο Θεός κοντά μου, μείνε άκόμα μαζί μου μία μέρα και μία νύχτα...

Κι' ο ζητιάνος έμεινε. Τη νύχτα όμως, ένώ κοιμόταν, ο ραβίνος σκηάθηκε, άρπαξε ένα ραβδί και τον έτσάωσε από ύψο!...

— Τί σου έγεταιαι και με χτυπάς; εκραύνασε ο φτωχός άνθρωπος. Τότε ο ραβίνος έπεσε στα πόδια του, του ζήτησε συχώρηση και τον περιούτηρε όσο μπορούσε καλύτερα, ώσώτου έγινε καλά.

Ο ζητιάνος ζήτησε ξανά να φύγει, μία και πάλι ο ραβίνος τον έμπόδισε. "Άλλά τί νύχτα, μόλις ο ξένος έπεσε να κοιμηθεί, ο ραβίνος πήρε μία άξίνα και ώμησε να τον χτυπήσει. Έκείνος όμως, που γνωστικός ήσπερ' από τό πρώτο πάθηνά του, πρόφτασε και τού άρπαξε την άξίνα.

— Μπορούσα να σε σκοτώσω, είτε ο ζητιάνος στο ραβίνο, άλλα σε λιτωίμαι γιατί είσαι τρελλός...

— Έλεος, έλεος! φώναξε ο ραβίνος κέρτοντας στα πόδια του. "Ολα σου έκανα, τά έκανα γιατί ήθελα ν' άκολουθήσω τό νόμο, που στο πρώτο βιβλίο ευάδλλα τρεις κυριώτατες ύποχρεώσεις: Νά είμαστε φιλόξενοι, να γιαιρεύουμε τους άρρώστους και να θάβουμε τους νεκρούς. Όταν έμπήκες στην καλύβα μου, προσπάθησα να σε φιλοξενήσω όσο μπορούσα καλύτερα. Έτσι έξεληρώσασα την πρώτη ύποχρεώσι άπάνται τό νόμου. Έπειδή όμως δεν είχα κανένα άφωριστο να περιποιηθώ, έπλήρωσα έσένα για να σε γιαιτρέψω. Κι' επειδή δεν είδουσα πάλι κανένα νεκρό, θέλησα να σκοτώσω έσένα για να σε θάψω!..." Άλλοίμονο! Σίμων ή άδρα μου ή στενεγή κι' έγώ δεν κατάφθωσα άκόμα να εκπληρώσω την τελευταία ύποχρεώσι μου...

Κι' άληθινά την ίδια άδρα άγγελος Κυρίου κατέβηκε να τού πάρη την ψυχή, κρήςοντας με σμηλίνα: — Δυστυχισμένοι άνθρωποι! Πώς παρηγορηάτε με τί στενοκογαλιά σας τους άληθινούς νόμους τού Θεού...

ριθμός 9, 18 και 31. "Έως έδω δεν ιτάαγει βέβαια τίποτε παράδοξο... Τό παράδοξο όμως στην περίπτωση αυτή, είναι τό έξης: "Ο τυχερός αυτός λογίσις είχε καταδικαστεί σε άνατο από τό Έπαναστατικό Δικαστήριο, άλλα τού χαρίστηκε ή ζωή στις 9 Θεομυθόρου (μηνός έπαναστατικού). Στις 18 Συννεφώδους έλαβε μέσος στις έπιχειρήσεις τού Βοναπάρτου και εκινάδνεσε μαζί του και τέλος στις 31 Ιουλίου 1828 έγινε άρχιστράτηγος τής αυτοκρατορίας και έπήρε τό όνομα ένός των θημάτων του και τον τίτλον τού δουκάδ. "Η ήμερομηνίες δηλαδή των μεγάλων γεγονότων τής ζωής του σκέπτεσαν με τούς κροθιάσαντας άρήθμιους.

"Ένας τζόκευ πάλιν στο Λονδίνο, πηγαίνοντας μία μέρα στις "Ιπποδρομίες, βρήκε στο δρόμο μία σανίδα — προφανώς από κάποια έμπορευμάται — έπάνω στην όποιαν ήσαν σημειωμένοι οι αριθμοί 4—9—16. Λοιπόν, δσες φορές έπαυσε στους άριθμούς αυτούς ο τζόκευ εκέρδιζε. Και έγινε πλούσιος.

Ο Άλέξανδρος Δουμάς, πός — που ήτο τρομερά προληπτικός — γράφει κάτου:

Αναμφιλόβως πρέπει να πιστεύσωμεν διε στα άνθρωπίνα πράγματα έπεμβαίνει πολλές φορές ως μυστηριώδης συνεργός τό άόρατον εκεινο δν, τό όποιον οι άπιστοι ονομάζουν Περρωμένον, οι πιστεύοντες ονομάζουν Θεϊαν Πρόνοϊαν και οι άδιάφοροι Τύχην.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟΥ ΧΑΒΙΕΡ ΜΑΡΜΙΕΡ

Η ΤΡΕΙΣ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Τόν παλιό καιρό ζούσε στο Τολέδο μία φτωχή γορά, μαζί με την άφρανή άνεψιά της. "Η κοπέλλα αυτή διακρινόταν σ' όλη την πόλη για την όμορφιά της, άλλα ήταν δειλή κι' είχε άδύνατη κράσι. "Η γορά έπιθυμούσε να την παντρέψει, άλλα δεν είχε προίκα.

Μία μέρα ειλε την κόρη ένός πλούσιους "Ινδός και τί ζήτησε σε γάμο. — «Ξέρεις να γνήθει;» ρώτησε τί γορά.

— "Αν ξέρη, λέει! φώναξε ή γορά χειρονομώντας. Καμιά δεν γνήθει σαν την άνεψιά μου στο Τολέδο.

— Τί έκανες εκεί; ειλε στή θεά της ή νέα παραγμένη ύστερ' άτ' την άναχώρησι τού γαμπρού. Αλλάς έπίστεψε πραγματικά δσα τού ειπες και, φεύγοντας, άφισε τρεις μεγάλες τουλούπες μαλλί, για να τις γνέσω μέσα σε μία μέρα. Ξέρεις καλά πως δεν είμαι άξια να τις τελειώσω ως αύριο, δσο κι' άν ριχτώ τίποτ' δουλειά. Τί θά γίνει λοιπόν;

— Έχει ο Θεός, άπάντησε ή γορά.

Μόλις νύχτωσε, ή νέα, που στο μεταξύ δεν είχε γνέσει ούτε τί μιση τουλούπα, κλειστηκε στην κάμαρά της στενοχωρημένη. "Άξαφνα, ένώ προσευχόταν, φάνηκαν τρεις όμορφες νεράιδες τυλιγμένες σε μεγάλους άσφουρις πέλους, και τής έπαν να μείνη ήσυχη γιατί θά την έδωγαν αυτές άτ' τί δύσκολη θέσι της.

Έπλησαν τότε ή καθμια τους από μία τουλούπα και, σε λίγο, όλο εκέينو τ' άσπρο μαλλί που είχε τρημάξει τί φτωχή κοπέλλα τό έγνεσαν και τό έστιασαν λεπτότατο νήμα.

Την άλλη μέρα ο "Ινδός πήγε πάλι στή γορά κι' έμεινε κατάπληκτος άτ' την έργατικότητα τής κόρης.

— Δεν σάς τόνερα έγώ πως είναι χειροσζοέρα! τού φώναξε χαρούμενη ή θεά.

— Ναι, άλλα ξέρει και να ράβη: ρώτησε ο "Ινδός.

— Τό ράφιο τήχει για παιγνίδι! τού άπάντησε ή γορά.

— Πολύ καλά, ειλε ο "Ινδός, και άφισε στή νέα να τού ράβη τρία ποικάμισα και να τού κεντήση ένα φόρεμα.

Μόλις ένύχτωσε, ή τρεις νεράιδες ξανάμισαν πάλι τί δουλειά και σε λίγο τα τρία ποικάμισα ήσαν ραμμένα στην έντέλεια. Πριν όμως άρχίσουν τό κέντημα, ή μία άτ' αυτές ειλε στή κόρη:

— Αυτή τί δουλειά δεν θά την κάνωμε, άν δεν μάς ίπισσηγής ότι θά μας καλύτερη στο γάμο σου.

— Ευχαρίστως, ειλε. Θά σάς δεχτώ με' όλη μου την καρδιά...

Ο πλούσιος "Ινδός, ύστερ' από την τριπλή δοκιμασία, ξαναήγισε στο σπίτι τής γοράς και ζήτησε σε γάμο την άνεψιά της. "Η νέα όμως ήταν άνήσυχη και δεν μπορούσε να βρή γαλήνη για την ψυχή της.

— Κάνανε άσχημα που γελάσασα τον άνθρωπο, έλεγε στή θεά της. Τί θά γίνει τάχα ή κακομοίρα, όταν άνακαλήνη την άληθεια;

— Έχει ο Θεός, άπαντούς στεροφύττω ή γορά. Τ' άγαθολοία πνεύματα που σε προστάτουνες ώς τόρα δεν θά σ' άφήσουν να χαθής...

Την ήμέρα των γάμων μπήκαν στην τραπέζαία τρεις γορές άσχημες, άφρες, τερατώδεις! "Η πρώτη είχε τό ένα χέρι κοντότερο άτ' τό άλλο, ή δεύτερη είχε τί ράχη κωμποριασμένη και τό σώμα στραβά, ή τρίτη είχε τά μάτια προιμένα.

— Ποιές εν' αυτές ή κακόγρηες; ρώτησε ο "Ινδός τί σύζυγό του.

— Είνε ή θεές τού πατέρα μου, άπάντησε ή νέα με σήχυγο και τρώμο. "Ερρετε να τις προσκαλέσω...

Ο "Ινδός έπλησίασε με' άπορία την πρώτη και την ρώτησε:

— Γιατί έχεις τό ένα χέρι κοντότερο άτ' τ' άλλο;

— Παιδί μου αυτό τόπαθα άτ' τό πολδ γνέσιμο, τού άπάντησε εκέίνη.

— Άληθεια! φώναξε τότε ο "Ινδός γυρνώντας προς τί γυναίκα του. "Ακουσε, άγάτη μου, τί ειπε; Γι' αυτό δεν πρέπει ποτε να πάρεις στο χέρι σου όσκα.

— Έπειτα πλησίασε τί δεύτερη γορά και τί ρώτησε:

— Εσύ γιατί έχεις τί ράχη κωμποριασμένη και τό σώμα στραβά;

— Γιατί σ' όλη μου τί ζωή κεντούσα, άποκρίθηκε εκέίνη.

— Α! καλή μου γυναίκα! φώναξε πάλι ο "Ινδός τρομαγμένος. Μά όνομα τού Θεού, πρόσεξε μήν τύχη ποτε και κεντήσις.

Τελευταία πλησίασε την τρίτη γορά:

— Εσύ γιατί έχεις τά μάτια σου προιμένα;

— Γιατί όλα μου τά χρόνια ξοραθα, άπάντησε εκέίνη.

— Άγαπητή μου γυναίκα, ειλε ο "Ινδός γυρνώντας στή νέα, άν πάσης ποτε τό βελόνι να ράφης, μάθε πως θά τα γαλλόσωμεν...

Κι' έτσι, χάρις στις τρεις καλές νεράιδες, ή καλή κι' όμορφη κοπέλλα λιτωήθηκε για πάντα από κάθε άνησυχία, κι' επειδή είχε χουρή καρδιά, αγαπήθηκε άτ' τό σύζυγό της πολδ κι' έζησε μαζί του εύτυχισμένη.

